

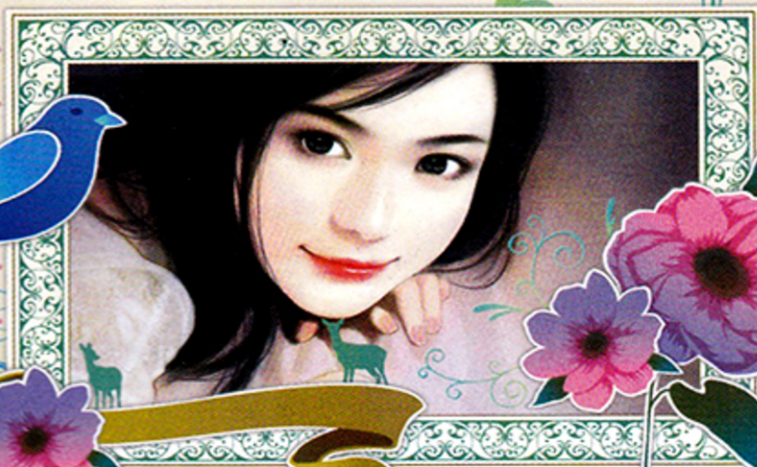

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြယ်စင်မှူးဝေ

၃ ဩလေးရဲ့

နေ့ဦးကဗျာ

အချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အခန်း(၁)

"ဒီနေ့ ဘယ်လောက်ဖိုး ရောင်းခဲ့ရသလဲ"

"ရှစ်"

"ဖြန်း ..."

"အား ..."

ရွှေတံဆိပ်ဆု ရထားသည့် မြန်မာ့ဆိုင်းပညာရှင်တွေထက်ပင် လက်သံပြောင်သည့် လက်ပြန်ရိုက်ချက်က ပြင်းလှသဖြင့် ဥဩဆိုသည့် မိန်းကလေးငယ်မှာ ယိုင်ထွက်သွားရ၏။

ရှစ် ... ဆိုသည့်စကားသံပင် မဆုံးလိုက်၊ ဘုရားပေါ်မှာ ပြေးလွှားပြီး ပန်းရောင်းနေရသည့် စံပယ်ပန်းသည် လေးရဲ့ ဝင်ငွေသည် ရှစ်ထောင်မဖြစ်နိုင်။ ရှစ်ရာဆိုသည့်အဖြေ။ သည် တော့ ဥဩ၏ ပါးတစ်ဖက်ကို စတေးလိုက်ရသည် ။

ဥဩချို ဆိုသည့် ဥဩရဲ့ ဘဝက မဝရေစာ၊ မသထားရေစာ စားပြီး အရက်သမား ဦးလေး၏ အိမ်မှာ ကပ်နေရသူပါ။

ဦးလေးက အရက်သောက်ဖို့ မှ လွဲပြီး ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စား၊ အလုပ်လည်း မလုပ်၊ ဥဩကို တူမလို့ အသိအမှတ်မပြုရုံမက၊ သူ့မိန်းမ သူ့သားသမီးသုံးယောက်တို့ ကိုပင် ခေါင်းထဲမထည့်။

သည် တော့ ဥဩဘဝက အဒေါ်ဖြစ်သူ ခိုင်းသမျှလုပ်ရင်း နှိပ်စက်သမျှခံ၊ ကျွေးမှ စားရ ရှာသည် မှာ သုံးနှစ်ကျော်ခဲ့ပါပြီ။

ဥဩ၏ ဖခင်မှာ သူမငယ်စဉ်ကတည်းက ဆုံးပါးသွားခဲ့ပြီး မိခင်က ဥဩအတွက် မျက်နှာမငယ်ရအောင် ရှာဖွေစုဆောင်းပေးခဲ့ပေမယ့် အမေဆုံးခါနီးမှာ ရွှေထည်ပစ္စည်းများ နှင့် အိမ်၊ ခြံတို့ ကို အစ်ကိုရဲ့ လက်သို့ သမီးနှင့်တကွ အားကိုးတကြီး ထိုးအပ်ခဲ့လေရာ ...

ဥဩမှာ ကွယ်လွန်သူမိဘနှစ်ပါးကို လွမ်းဆွတ်တသရင်း လောကငဲ့ရဲဘုံမှာ ကျင်လည် နေရပါတော့သည် ။ ဦးလေး၏ ဇနီး ဒေါ်ချိုချိုမြ နှိပ်စက်သမျှခံနေရသည် မှာ သူမအတွက် ဝဋ်ကြွေးသဖွယ်။

မေမေထားခဲ့သည့် ပစ္စည်းများအားလုံး သုံးနှစ်အတွင်း ကုန်အောင် သုံးဖြုန်းပစ်ခဲ့ကြပြီး ယခုကျ ဥဩကိုပဲ တစောင်းစောင်း တမဲမဲ။

"အဖြစ်ကိုမရှိဘူး၊ နင့်အသက်အရွယ်လောက်ဆို သူများ တွေမှာ ငွေကောင်းကောင်း ရှာတတ်နေပြီ၊ နင်လည်း အလကားပဲ။ နင့်ဦးလေးလို ဆန်ကုန်မြေလေးမ။ ငိုမနေနဲ့ ... မသာအိမ် မဟုတ်ဘူး ... ထစမ်း"

ဥဩမှာ တိုင်ကိုမှီပြီး ဝမ်းနည်းပက်လက် မျက်ရည်ကျနေရာမှ ကိုယ်ကို မတ်ရပြန်သည် ။ အဒေါ်မျက်နှာက ခက်ထန်လွန်းသဖြင့် ဘီလူးသရဲစီးနေသည့်နယ်။

တစ်လောကလုံးကို မကျေနပ်နေသမျှ ဒေါ်ချိုချိုမြ၏ ပစ္စည်းမဲ့ဒေါသ တွေက ဥဩ၏ ခေါင်းပေါ်သို့ ပုံကျနေတော့သည် ။

ဒေါ်ချိုချိုမြ၏ မျက်စိထဲမှာ အညာသူပေမယ့် ဖြူစင်သောအသား၊ ဝင်းပသောကျက်သရေနှင့် ဥဩ၏ ရုပ်သွင်ကလေးက မလိုမုန်းထားစရာ။ မရှုစိမ့်စရာ။

ဥဩ၏ မျက်လုံးလှလှလေးတွေ၊ နှာတံကော့လေးနှင့် နှုတ်ခမ်းပုံဆန်း၊ မျက်နှာကျ ချစ်စရာလေးတွေဟာ မြင်ရတဲ့ သူအပေါင်းအတွက် သနားကြင်နာစရာဖြစ်နေပေမယ့် အကြင်နာတရားမရှိသည့် ဒေါ်ချိုချိုမြအတွက်တော့ မျက်စိစပါးမွေး စူးစရာ။

ဘယ်ဘဝက အမုန်းရေစက်တွေပါလိမ့်။

"ပြောစမ်း ... နင် ပိုက်ဆံလေး ရှစ်ရာပဲရအောင် ပန်းမရောင်းဘဲ တစ်နေ့လုံး ဘယ်မှာ အလေလိုက်နေသလဲ"

"ဒီလိုမပြောပါနဲ့ ဒေါ်လေးရယ်၊ ဘုရားမှာ က ဥဩလိုပဲ ပန်းရောင်းတဲ့ သူတွေက ခြေချင်းလိမ်နေတာ"

"ဘယ်လောက်လိမ်လိမ် နင့်ကို ညံ့တာ၊ အလကား ဘဝင်မြင့်နေတဲ့ မိန်းမ၊ နင့်ကိုယ်နင် မင်းကတော်များ မှတ်နေသလား၊ ဒီလိုပဲ အတင်းရောင်းပေါ့၊ ခုတော့ ယိုးဒယားဟန်နဲ့ မလှုပ်တလှုပ်လုပ်နေတော့ ဘယ်လိုလုပ် ပန်းရောင်းရတော့မလဲ။ ကဲ ဒီငွေရှစ်ရာနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် ထမင်းစားလို့ ရမလဲ။ လူတွေက တစ်ပြုံကြီး၊ နင့်ဦးလေးကလည်း သောက်ဖို့ ပဲသိတယ်"

ဥဩမှာ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ...

"ဥဩလည်း တတ်နိုင်သလောက် ရှာတာပဲ ဒေါ်လေးရယ်"

"ဘာ ... ဘာပြောတယ် မိဥဩ၊ နင် ငဲ့အကြောင်း သိတယ်နော်၊ ခွက်ဆွဲပြီး မတောင်းချင်ရင် နေ့တွက်ကိုက်အောင် ပိုက်ဆံရှာပေါ့။ ဘာလဲ နင့်က ငဲ့ကို စိန်ခေါ်တာလား"

"မဟုတ်ရပါဘူး ဒေါ်လေးရယ်၊ ဥဩ နောက်နေ့တွေကျရင် ကြိုးစားပြီး ငွေရှာပါ့မယ်"

"မလိုချင်ဘူး၊ လောလောဆယ် ထမင်းငတ်မှာ က ပိုအရေးကြီးတယ်
။ ကဲ ပန်းမရောင်းချင်တဲ့ မိန်းမ၊ နင်နဲ့ တန်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ပေတော့"

"ရှင်"

ပြောပြီး ဒေါ်ချိုချိုမြက ရေချိုးသည့် ဒန်ဖလားအစုတ်ကို ဥဩရှေ့သို့
ပစ်ချလိုက်ရာ ဥဩမျက်နှာလေး ဖြူဖွေးသွားတော့၏။

ရက်စက်လိုက်တာ ဒေါ်လေးရယ်၊ ရှေးရှေးက စူစကာပုဏ္ဏားထက်
ဆိုးယုတ်လှပါလား။

"သွား ... ဘုရားစောင်းတန်းမှာ ပိုက်ဆံသွားတောင်း၊ နင့်ရုပ်နဲ့ ဆို
အစ်ကိုကာလသားတွေက သနားပြီး ထည့်ကြမှာ ပဲ။ အဲဒီအလုပ်ထက်
လွယ်တာ မရှိတော့ဘူး"

ဥဩမငိုဘဲ မျက်ရည်တွေ တသွင်သွင်းစီးကျမိပေပြီ။ ဒေါ်လေးဟာ
သူမကို လူရာမဝင်၊ လူထဲမဝင်နိုင်အောင် ဆွဲချနေပေပြီ။

"ဟင့်အင်း ဥဩ ဒါတော့ မလုပ်ပါရစေနဲ့ ဒေါ်လေးရယ်၊ တောင်းပန်
ပါတယ်ရှင်။ ဥဩကို သနားပါ၊ စာနာပါနော်"

"မလိုချင်ဘူး၊ သွား ... ပိုက်ဆံမရရင် ပြန်မလာနဲ့ "

သူမတို့ နှစ်ယောက် ရုန်းရင်းဆန်ခတ်တွေနှင့်။ ဒေါ်ချိုချိုမြက အတ
င်းတွန်းလွှတ်၊ ဥဩက ပေကပ်နေစဉ်၊ အိမ်ရှေ့ရောက်လာသူက ဝါဆို။
ဥဩရဲ့ သူငယ်ချင်း၊ အိမ်နီးချင်း။ အိတ်တစ်လုံးကို စလွယ်သိုင်းထားပြီး
ဝါဆိုရုပ်က တင်းမာနေခဲ့၏။

ထုံးစံအတိုင်း ဒီမိန်းမကြီး ဥဩကို အနိုင်ကျင့်နေမှာ ပေါ့။

ဥဩ ဝါဆိုကို အားကိုးတကြီးကြည့်မိတော့ အညာသား လူချောလေး

တစ်ယောက်ကို မြင်နေရ၏။ ရှည်သောအရပ်၊ မျက်ခုံး မျက်လုံးထင်းထင်းနှင့် နှာတံ နှုတ်ခမ်းတွေက ပြေပြေပြစ်ပြစ်။

"ဥဩကိုတောင်းခိုင်းတဲ့ အထိ ခိုင်းတာတော့ ဒေါ်လေး လွန်နေပြီ၊ ဒေါ်လေး သားချင်း သမီးချင်း မစာနာဘူး၊ ကိုယ့်သားသမီးတွေကို ကိုယ်တောင်းခိုင်းပါလားဗျ။ သုံးယောက်တောင် ရှိတာပဲ။ တစ်ယောက် တစ်ထောင်ရတယ်ထား သုံးယောက်ဆို သုံးထောင်တောင်ရမှာ "

ဒေါ်ချိုချိုမြကြီး ကိုယ့်ဘက်ထိတော့ မချီအောင် နာလေပြီ။ အိမ်ပေါ်မှာ သုံးယောက် တန်းစီပြီး ထိုင်နေကြသည့် ကိုယ့်သားသမီးတွေကိုကြည့်ရင်း ဒေါသတွေနှင့် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်။

"ဟင် နင် နင် ... စော်ကားလှချည်လား။ ငါ့သားသမီးတွေက ရှာကျွေးမယ့် မိဘတွေ ရှိသေးတယ်ဟဲ့။ နင့်ဟာမလို့ မိမရှိဖမရို့ ဥတစ်လုံး တစ်ကောင်ကြွက် မဟုတ်သေးဘူး"

"အဲဒီတစ်ကောင်ကြွက်မရဲ့ ပစ္စည်းတွေ ခင်ဗျား ချဲ့ရှူးရှူးလို့ ကုန်ခဲ့ပြီမဟုတ်လား"

ဒေါ်ချိုချိုမြကြီး ဘီလူးစီးသလို ဝုန်းခိုင်းကြလေပြီ။ ဝါဆိုကို တွေ့ရာနှင့်ကောက်ပေါက်သည် မှာ အနာပေါ်တုတ်ကျလို့ ပါပဲ။

"ဟင် ဝါဆို အဲဒါ နင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ။ နင့်မယားမို့ နင်က နာသလား။ သွား ... နင် ငါ့အိမ်ရိပ်ကို ဘယ်တော့မှ မနင်းနဲ့ "

"ခင်ဗျားအိမ်ရိပ် နင်းတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါ ဥဩရဲ့ အိမ်၊ ခင်ဗျားသာ မတရား မောင်ပိုင်စီးထားတာ "

ဝါဆိုနှင့် ဒေါ်ချိုချိုမြ၏ ပဋိပက္ခက အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ဖြစ်လာသဖြင့် ဥဩ ဝါဆိုကို ရှိခိုးဦးချနှင့် နှင်ရတော့သည် ။

"သွားပါတော့ ဝါဆိုရယ်၊ ငါ့ဒုက္ခနဲ့ ငါ ရှိပါစေတော့။ နင် ... ပြန်"

"အောင်မယ် ဒါဆို နင်က သူခိုင်းတာ လုပ်မလို့ လား"

ဥဩ မျက်ရည်တွေနှင့် ငြိမ်သက်သွားလေတော့၊ ဝါဆို သူ့အိတ်ထဲမှ ငွေတစ်ထောင်တန် တစ်ရွက်ကိုထုတ်ပြီး ဒေါ်ချိုချိုမြလက်ထဲသို့ ဆောင့် ထည့်လိုက်သည်။ ။

"ရော့ ဥဩကို မတောင်းခိုင်းနဲ့ တော့။ သူ့ကိုခိုင်းမယ်စိတ်ကူးရင် ကိုယ့်သားသမီးတွေနဲ့ ကိုယ်ချင်းစာ ကြည့်လိုက်။ လူဆိုတာ နိုင်တိုင်း မဖိနှိပ်ရဘူးဗျ၊ လောကကြီးက ဒဏ်ခတ်တတ်တယ်"

"အောင်မယ် ... ခွေးကောင် သေနာကျ"

ဒေါ်ချိုချိုမြကြီး ပိုက်ဆံယူပြီး ဆန်ဝယ်ဖို့ ထွက်သွားတော့မှ ဝါဆို ဥဩရှေ့မှ ဒန်ခွက်စုတ်ကို အားပါးတရ ခြေထောက်နှင့် လွှဲကန်ပစ်လိုက်၏။

"တောက် တော်တော်လူစိတ်မရှိတဲ့ မိန်းမကြီး"

ဝါဆိုရယ်၊ နင် ငါ့အတွက်နဲ့ မရှိမဲ့ရှိမဲ့ ပိုက်ဆံလေးတွေ ကုန်ရပြန်ပြီ နော်၊ နင့်ကို ငါအားနာလိုက်တာ။ ဘိန်းစားချင်း တစ်မူးပိုရှူရသလို ဖြစ်နေရပြီ"

ဥဩရဲ့ အပြောကြောင့် ဝါဆို ပြုံးသွားရသည်။ ။

"ငါက နင့်ထက်သော သာပါတယ်ဟ၊ ငါက ဓာတ်ပုံဆရာလေ၊ အဆင်ပြေတဲ့ နေ့ဆို သောင်းကိုးထောင်မြတ်တယ်၊ မပြေလည်း လေးငါးထောင်တော့ မြတ်ပါတယ်"

"အရေးထဲ နင်က ကပ်ကြွားနေတယ်"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ နင်က တစ်နေ့မှ ရှစ်ရာ တစ်ထောင်ရဖို့ မနည်းရှာ
နေရတာ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး သူငယ်ချင်းရယ်။ ငါ့လို နင့်ကိုကူညီရတာ စိ
တ်ချမ်းသာပါတယ်"

"အေးပါဟယ် ... ငါလည်း တစ်နေ့တော့ ပြန်ဆပ်နိုင်အောင် ကြိုး
စားမှာ ပါ"

"ဆပ်ရင်လည်း တစ်နှစ်ကို အတိုးတစ်ရာနဲ့ ငါးနှစ်ဆပ်"

"ဟယ် ... ဝါဆိုနော်"

အရင်း တစ်ယောင်၊ အတိုး ငါးရာဆိုတော့ ဝါဆိုက သူမကို တစ်
ထောင့်ငါးရာ ဆပ်ခိုင်းတာပေါ့။ ဥဩမျက်နှာမှာ ရှက်သွေးလေးတွေနှင့်
နီရဲလာစဉ်၊ ဝါဆိုက သူမကို ရွှေစည်းခုံ ဘုရားဘက်သို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့
သည် ။

"မနက်ဖြန် အလုပ်ရှိတယ်ဟ၊ ဧရာဝတီတိုင်းဘက်က လာတဲ့ ဘုရား
ဖူးအဖွဲ့ကို ငါ ဓာတ်ပုံလည်း ရိုက်၊ ဂိုက်လည်း လုပ်ပေးရမယ်၊ လူတွေက
များ လွန်းတော့ နောက်ထပ် ဂိုက်တစ်ယောက် ထပ်ရှာခဲ့ပါတဲ့ ။ အဲဒါ န
င်လုပ်မလား"

"ဟာ လုပ်မှာ ပေါ့၊ ငါ့မှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ စံပယ်ပန်းအပြိုင်အဆိုင်
ရောင်းရတာ မောလှပါပြီ။ တစ်ခါတလေလည်း စတိုင်ကျကျနဲ့ ဂိုက်လုပ်
လိုက်ချင်ပါတယ်"

"အေး ... သူတို့ က တစ်နေ့ ငါးထောင်ပေးမှာ ဆိုတော့ နင့်ဒေါ်လေး
အတွက် အိုကေသွားတာပေါ့"

ဒေါ်လေးဆိုလို့ မျက်နှာလေး ညိုသွားသည့် ဥဩရဲ့ ကရုဏာသက်စဖွ
ယ် မျက်နှာလေးကို ဝါဆို သနားကြင်နာစွာ ငေးကြည့်မိပါ၏။

ဥဩရယ် ငါ့ရင်ထဲမှာ နင့်အတွက် အရောင်တွေ တဖျပ်ဖျပ် ပြောင်း
လဲနေတာ နင်ကတော့ သိမှာ မဟုတ်ဘူး နော်။

အခန်း(၁)

"ဒီနေ့ ဘယ်လောက်ဖိုး ရောင်းခဲ့ရသလဲ"

"ရှစ်"

"ဖြန်း ..."

"အား ..."

ရွှေတံဆိပ်ဆု ရထားသည့် မြန်မာ့ဆိုင်းပညာရှင်တွေထက်ပင် လက်
သံပြောင်သည့် လက်ပြန်ရိုက်ချက်က ပြင်းလှသဖြင့် ဥဩဆိုသည့် မိန်း
ကလေးငယ်မှာ ယိုင်ထွက်သွားရ၏။

ရှစ် ... ဆိုသည့်စကားသံပင် မဆုံးလိုက်၊ ဘုရားပေါ်မှာ ပြေးလွှားပြီး
ပန်းရောင်းနေရသည့် စံပယ်ပန်းသည် လေးရဲ့ ဝင်ငွေသည်
ရှစ်ထောင်မဖြစ်နိုင်။ ရှစ်ရာဆိုသည့်အဖြေ။ သည် တော့ ဥဩ၏ ပါးတစ်
ဖက်ကို စတေးလိုက်ရသည် ။

ဥဩချို ဆိုသည့် ဥဩရဲ့ ဘဝက မဝရေစာ၊ မသထားရေစာ စားပြီး အ
ရက်သမား ဦးလေး၏ အိမ်မှာ ကပ်နေရသူပါ။

ဦးလေးက အရက်သောက်ဖို့ မှ လွဲပြီး ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စား၊ အလှ
ပ်လည်း မလုပ်၊ ဥဩကို တူမလို့ အသိအမှတ်မပြုရုံမက၊ သူ့မိန်းမ သူ့
သားသမီးသုံးယောက်တို့ ကိုပင် ခေါင်းထဲမထည့်။

သည် တော့ ဥဩဘဝက အဒေါ်ဖြစ်သူ ခိုင်းသမျှလုပ်ရင်း နှိပ်စက်သမျှခံ၊ ကျွေးမှ စားရ ရှာသည် မှာ သုံးနှစ်ကျော်ခဲ့ပါပြီ။

ဥဩ၏ ဖခင်မှာ သူမငယ်စဉ်ကတည်းက ဆုံးပါးသွားခဲ့ပြီး မိခင်က ဥဩအတွက် မျက်နှာမငယ်ရအောင် ရှာဖွေစုဆောင်းပေးခဲ့ပေမယ့် အမေဆုံးခါနီးမှာ ရွှေထည်ပစ္စည်းများ နှင့် အိမ်၊ ခြံတို့ ကို အစ်ကိုရဲ့ လက်သို့ သမီးနှင့်တကွ အားကိုးတကြီး ထိုးအပ်ခဲ့လေရာ ...

ဥဩမှာ ကွယ်လွန်သူမိဘနှစ်ပါးကို လွမ်းဆွတ်တသရင်း လောကငဲ့ရဲဘုံမှာ ကျင်လည် နေရပါတော့သည် ။ ဦးလေး၏ ဇနီး ဒေါ်ချိုချိုမြ နှိပ်စက်သမျှခံနေရသည် မှာ သူမအတွက် ဝဋ်ကြွေးသဖွယ်။

မေမေထားခဲ့သည့် ပစ္စည်းများအားလုံး သုံးနှစ်အတွင်း ကုန်အောင် သုံးဖြုန်းပစ်ခဲ့ကြပြီး ယခုကျ ဥဩကိုပဲ တစောင်းစောင်း တမဲမဲ။

"အဖြစ်ကိုမရှိဘူး၊ နင့်အသက်အရွယ်လောက်ဆို သူများ တွေမှာ ငွေကောင်းကောင်း ရှာတတ်နေပြီ၊ နင်လည်း အလကားပဲ။ နင့်ဦးလေးလို ဆန်ကုန်မြေလေးမ။ ငိုမနေနဲ့ ... မသာအိမ် မဟုတ်ဘူး ... ထစမ်း"

ဥဩမှာ တိုင်ကိုမှီပြီး ဝမ်းနည်းပက်လက် မျက်ရည်ကျနေရာမှ ကိုယ်ကို မတ်ရပြန်သည် ။ အဒေါ်မျက်နှာက ခက်ထန်လွန်းသဖြင့် ဘီလူးသရဲစီးနေသည့်နယ်။

တစ်လောကလုံးကို မကျေနပ်နေသမျှ ဒေါ်ချိုချိုမြ၏ ပစ္စည်းမဲ့ဒေါသ တွေက ဥဩ၏ ခေါင်းပေါ်သို့ ပုံကျနေတော့သည် ။

ဒေါ်ချိုချိုမြ၏ မျက်စိထဲမှာ အညာသူပေမယ့် ဖြူစင်သောအသား၊ ဝင်းပသောကျက်သရေနှင့် ဥဩ၏ ရုပ်သွင်ကလေးက မလိုမုန်းထားစရာ။ မရှုစိမ့်စရာ။

ဥဩ၏ မျက်လုံးလှလှလေးတွေ၊ နှာတံကော့လေးနှင့် နှုတ်ခမ်းပုံဆန်း၊ မျက်နှာကျ ချစ်စရာလေးတွေဟာ မြင်ရတဲ့ သူအပေါင်းအတွက် သနားကြင်နာစရာဖြစ်နေပေမယ့် အကြင်နာတရားမရှိသည့် ဒေါ်ချိုချိုမြအတွက်တော့ မျက်စိစပါးမွေး စူးစရာ။

ဘယ်ဘဝက အမုန်းရေစက်တွေပါလိမ့်။

"ပြောစမ်း ... နင် ပိုက်ဆံလေး ရှစ်ရာပဲရအောင် ပန်းမရောင်းဘဲ တစ်နေ့လုံး ဘယ်မှာ အလေလိုက်နေသလဲ"

"ဒီလိုမပြောပါနဲ့ ဒေါ်လေးရယ်၊ ဘုရားမှာ က ဥဩလိုပဲ ပန်းရောင်းတဲ့ သူတွေက ခြေချင်းလိမ်နေတာ"

"ဘယ်လောက်လိမ်လိမ် နင့်ကို ညံ့တာ၊ အလကား ဘဝင်မြင့်နေတဲ့ မိန်းမ၊ နင့်ကိုယ်နင် မင်းကတော်များ မှတ်နေသလား၊ ဒီလိုပဲ အတင်းရောင်းပေါ့၊ ခုတော့ ယိုးဒယားဟန်နဲ့ မလှုပ်တလှုပ်လုပ်နေတော့ ဘယ်လိုလုပ် ပန်းရောင်းရတော့မလဲ။ ကဲ ဒီငွေရှစ်ရာနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် ထမင်းစားလို့ ရမလဲ။ လူတွေက တစ်ပြုံကြီး၊ နင့်ဦးလေးကလည်း သောက်ဖို့ ပဲသိတယ်"

ဥဩမှာ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ...

"ဥဩလည်း တတ်နိုင်သလောက် ရှာတာပဲ ဒေါ်လေးရယ်"

"ဘာ ... ဘာပြောတယ် မိဥဩ၊ နင် ငါ့အကြောင်း သိတယ်နော်၊ ခွက်ဆွဲပြီး မတောင်းချင်ရင် နေ့တွက်ကိုက်အောင် ပိုက်ဆံရှာပေါ့။ ဘာလဲ နင့်က ငါ့ကို စိန်ခေါ်တာလား"

"မဟုတ်ရပါဘူး ဒေါ်လေးရယ်၊ ဥဩ နောက်နေ့တွေကျရင် ကြိုးစားပြီး ငွေရှာပါ့မယ်"

"မလိုချင်ဘူး၊ လောလောဆယ် ထမင်းငတ်မှာ က ပိုအရေးကြီးတယ်
။ ကဲ ပန်းမရောင်းချင်တဲ့ မိန်းမ၊ နင်နဲ့ တန်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ပေတော့"

"ရှင်"

ပြောပြီး ဒေါ်ချိုချိုမြက ရေချိုးသည့် ဒန်ဖလားအစုတ်ကို ဥဩရှေ့သို့
ပစ်ချလိုက်ရာ ဥဩမျက်နှာလေး ဖြူဖွေးသွားတော့၏။

ရက်စက်လိုက်တာ ဒေါ်လေးရယ်၊ ရှေးရှေးက စုစကာပုဏ္ဏားထက်
ဆိုးယုတ်လှပါလား။

"သွား ... ဘုရားစောင်းတန်းမှာ ပိုက်ဆံသွားတောင်း၊ နင့်ရုပ်နဲ့ ဆို
အစ်ကိုကာလသားတွေက သနားပြီး ထည့်ကြမှာ ပဲ။ အဲဒီအလုပ်ထက်
လွယ်တာ မရှိတော့ဘူး"

ဥဩမငိုဘဲ မျက်ရည်တွေ တသွင်သွင်းစီးကျမိပေပြီ။ ဒေါ်လေးဟာ
သူမကို လူရာမဝင်၊ လူထဲမဝင်နိုင်အောင် ဆွဲချနေပေပြီ။

"ဟင့်အင်း ဥဩ ဒါတော့ မလုပ်ပါရစေနဲ့ ဒေါ်လေးရယ်၊ တောင်းပန်
ပါတယ်ရှင်။ ဥဩကို သနားပါ၊ စာနာပါနော်"

"မလိုချင်ဘူး၊ သွား ... ပိုက်ဆံမရရင် ပြန်မလာနဲ့ "

သူမတို့ နှစ်ယောက် ရုန်းရင်းဆန်ခတ်တွေနှင့်။ ဒေါ်ချိုချိုမြက အတ
င်းတွန်းလွှတ်၊ ဥဩက ပေကပ်နေစဉ်၊ အိမ်ရှေ့ရောက်လာသူက ဝါဆို။
ဥဩရဲ့ သူငယ်ချင်း၊ အိမ်နီးချင်း။ အိတ်တစ်လုံးကို စလွယ်သိုင်းထားပြီး
ဝါဆိုရုပ်က တင်းမာနေခဲ့၏။

ထုံးစံအတိုင်း ဒီမိန်းမကြီး ဥဩကို အနိုင်ကျင့်နေမှာ ပေါ့။

ဥဩ ဝါဆိုကို အားကိုးတကြီးကြည့်မိတော့ အညာသား လူချောလေး

တစ်ယောက်ကို မြင်နေရ၏။ ရှည်သောအရပ်၊ မျက်ခုံး မျက်လုံးထင်းထင်းနှင့် နှာတံ နှုတ်ခမ်းတွေက ပြေပြေပြစ်ပြစ်။

"ဥဩကိုတောင်းခိုင်းတဲ့ အထိ ခိုင်းတာတော့ ဒေါ်လေး လွန်နေပြီ၊ ဒေါ်လေး သားချင်း သမီးချင်း မစာနာဘူး၊ ကိုယ့်သားသမီးတွေကို ကိုယ်တောင်းခိုင်းပါလားဗျ။ သုံးယောက်တောင် ရှိတာပဲ။ တစ်ယောက် တစ်ထောင်ရတယ်ထား သုံးယောက်ဆို သုံးထောင်တောင်ရမှာ "

ဒေါ်ချိုချိုမြကြီး ကိုယ့်ဘက်ထိတော့ မချီအောင် နာလေပြီ။ အိမ်ပေါ်မှာ သုံးယောက် တန်းစီပြီး ထိုင်နေကြသည့် ကိုယ့်သားသမီးတွေကိုကြည့်ရင်း ဒေါသတွေနှင့် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်။

"ဟင် နင် နင် ... စော်ကားလှချည်လား။ ငါ့သားသမီးတွေက ရှာကျွေးမယ့် မိဘတွေ ရှိသေးတယ်ဟဲ့။ နင့်ဟာမလို့ မိမရှိဖမရို့ ဥတစ်လုံး တစ်ကောင်ကြွက် မဟုတ်သေးဘူး"

"အဲဒီတစ်ကောင်ကြွက်မရဲ့ ပစ္စည်းတွေ ခင်ဗျား ချဲ့ရှူးရှူးလို့ ကုန်ခဲ့ပြီမဟုတ်လား"

ဒေါ်ချိုချိုမြကြီး ဘီလူးစီးသလို ဝုန်းခိုင်းကြလေပြီ။ ဝါဆိုကို တွေ့ရာနှင့်ကောက်ပေါက်သည် မှာ အနာပေါ်တုတ်ကျလို့ ပါပဲ။

"ဟင် ဝါဆို အဲဒါ နင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ။ နင့်မယားမို့ နင်က နာသလား။ သွား ... နင် ငါ့အိမ်ရိပ်ကို ဘယ်တော့မှ မနင်းနဲ့ "

"ခင်ဗျားအိမ်ရိပ် နင်းတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါ ဥဩရဲ့ အိမ်၊ ခင်ဗျားသာ မတရား မောင်ပိုင်စီးထားတာ "

ဝါဆိုနှင့် ဒေါ်ချိုချိုမြ၏ ပဋိပက္ခက အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ဖြစ်လာသဖြင့် ဥဩ ဝါဆိုကို ရှိခိုးဦးချနှင့် နှင်ရတော့သည် ။

"သွားပါတော့ ဝါဆိုရယ်၊ ငါ့ဒုက္ခနဲ့ ငါ ရှိပါစေတော့။ နင် ... ပြန်"

"အောင်မယ် ဒါဆို နင်က သူခိုင်းတာ လုပ်မလို့ လား"

ဥဩ မျက်ရည်တွေနှင့် ငြိမ်သက်သွားလေတော့၊ ဝါဆို သူ့အိတ်ထဲမှ ငွေတစ်ထောင်တန် တစ်ရွက်ကိုထုတ်ပြီး ဒေါ်ချိုချိုမြလက်ထဲသို့ ဆောင့် ထည့်လိုက်သည်။ ။

"ရော့ ဥဩကို မတောင်းခိုင်းနဲ့ တော့။ သူ့ကိုခိုင်းမယ်စိတ်ကူးရင် ကိုယ့်သားသမီးတွေနဲ့ ကိုယ်ချင်းစာ ကြည့်လိုက်။ လူဆိုတာ နိုင်တိုင်း မဖိနှိပ်ရဘူးဗျ၊ လောကကြီးက ဒဏ်ခတ်တတ်တယ်"

"အောင်မယ် ... ခွေးကောင် သေနာကျ"

ဒေါ်ချိုချိုမြကြီး ပိုက်ဆံယူပြီး ဆန်ဝယ်ဖို့ ထွက်သွားတော့မှ ဝါဆို ဥဩရှေ့မှ ဒန်ခွက်စုတ်ကို အားပါးတရ ခြေထောက်နှင့် လွှဲကန်ပစ်လိုက်၏။

"တောက် တော်တော်လူစိတ်မရှိတဲ့ မိန်းမကြီး"

ဝါဆိုရယ်၊ နင် ငါ့အတွက်နဲ့ မရှိမဲ့ရှိမဲ့ ပိုက်ဆံလေးတွေ ကုန်ရပြန်ပြီ နော်၊ နင့်ကို ငါအားနာလိုက်တာ။ ဘိန်းစားချင်း တစ်မူးပိုရှူရသလို ဖြစ်နေရပြီ"

ဥဩရဲ့ အပြောကြောင့် ဝါဆို ပြုံးသွားရသည်။ ။

"ငါက နင့်ထက်သော သာပါတယ်ဟ၊ ငါက ဓာတ်ပုံဆရာလေ၊ အဆင်ပြေတဲ့ နေ့ဆို သောင်းကိုးထောင်မြတ်တယ်၊ မပြေလည်း လေးငါးထောင်တော့ မြတ်ပါတယ်"

"အရေးထဲ နင်က ကပ်ကြွားနေတယ်"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ နင်က တစ်နေ့မှ ရှစ်ရာ တစ်ထောင်ရဖို့ မနည်းရှာ
နေရတာ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး သူငယ်ချင်းရယ်။ ငါ့လို နင့်ကိုကူညီရတာ စိ
တ်ချမ်းသာပါတယ်"

"အေးပါဟယ် ... ငါလည်း တစ်နေ့တော့ ပြန်ဆပ်နိုင်အောင် ကြိုး
စားမှာ ပါ"

"ဆပ်ရင်လည်း တစ်နှစ်ကို အတိုးတစ်ရာနဲ့ ငါးနှစ်ဆပ်"

"ဟယ် ... ဝါဆိုနော်"

အရင်း တစ်ယောင်၊ အတိုး ငါးရာဆိုတော့ ဝါဆိုက သူမကို တစ်
ထောင့်ငါးရာ ဆပ်ခိုင်းတာပေါ့။ ဥဩမျက်နှာမှာ ရှက်သွေးလေးတွေနှင့်
နီရဲလာစဉ်၊ ဝါဆိုက သူမကို ရွှေစည်းခုံ ဘုရားဘက်သို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့
သည် ။

"မနက်ဖြန် အလုပ်ရှိတယ်ဟ၊ ဧရာဝတီတိုင်းဘက်က လာတဲ့ ဘုရား
ဖူးအဖွဲ့ကို ငါ ဓာတ်ပုံလည်း ရိုက်၊ ဂိုက်လည်း လုပ်ပေးရမယ်၊ လူတွေက
များ လွန်းတော့ နောက်ထပ် ဂိုက်တစ်ယောက် ထပ်ရှာခဲ့ပါတဲ့ ။ အဲဒါ န
င်လုပ်မလား"

"ဟာ လုပ်မှာ ပေါ့၊ ငါ့မှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ စံပယ်ပန်းအပြိုင်အဆိုင်
ရောင်းရတာ မောလှပါပြီ။ တစ်ခါတလေလည်း စတိုင်ကျကျနဲ့ ဂိုက်လုပ်
လိုက်ချင်ပါတယ်"

"အေး ... သူတို့ က တစ်နေ့ ငါးထောင်ပေးမှာ ဆိုတော့ နင့်ဒေါ်လေး
အတွက် အိုကေသွားတာပေါ့"

ဒေါ်လေးဆိုလို့ မျက်နှာလေး ညိုသွားသည့် ဥဩရဲ့ ကရုဏာသက်စဖွ
ယ် မျက်နှာလေးကို ဝါဆို သနားကြင်နာစွာ ငေးကြည့်မိပါ၏။

ဥဩရယ် ငါ့ရင်ထဲမှာ နင့်အတွက် အရောင်တွေ တဖျပ်ဖျပ် ပြောင်း
လဲနေတာ နင်ကတော့ သိမှာ မဟုတ်ဘူး နော်။

အခန်း(၂)

ဘုရားဖူးခရီးသည် များကို နှစ်ဖွဲ့ခွဲပြီး ဝါဆိုက ယောက်ျားလေးတွေ များ သည့် အဖွဲ့ကို တာဝန်ယူ၏။ ဥဩအား မိန်းကလေးများ သည့်အဖွဲ့ ကို တာဝန်ပေးထားသည်။ ။

အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့က ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်မို့ ယောက်ျားလေးများက ဥဩကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်။ ထို့အတူ မိန်းကလေးအဖွဲ့ကလည်း ဝါဆိုကို သဘောတကျ။

"ဂိုက်ချင်း လဲချင်လိုက်တာ၊ ဒါမှ စိုပြည် လန်းဆန်းသွားမှာ "

"အညာသူလေးကလည်း လှတယ်နော်"

"အညာသားလေးက ပိုချောပါတယ်ကွ"

"ပုဂံသူနဲ့ ဧရာဝတီသား၊ ပုဂံသားနဲ့ ဧရာဝတီသူ ဖူးစာဆုံသွားအောင် မြားနတ်မောင် ကယ်မပါ"

"မိုးနတ်မင်းကြီး မလည်း ရပါတယ်ကွာ"

"ရရင် ငါတို့ တော့ ဧရာဝတီပဲ ခေါ်သွားမယ်ကွာ၊ ပုဂံက လှပေမယ့် ခြောက်သွေ့တယ်၊ အစာရေစာ အသားငါး ရှားတယ်"

"စိတ်ကူးတွေ ယဉ်မနေနဲ့ ကိုယ့်လူတို့ ၊ ဘုရားပဲ ဖူးကြပါ၊ လိပ်ကလေးတွေ ချမ်းသာပေးခဲ့ကြပါ"

လူငယ်တွေ များ သည် မို့ ခပ်နောက်နောက် စကားတွေက မကြား
တကြား။ ဝါဆိုနှင့် ဥဩကတော့ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ် ကျေပွန်အောင်ပဲ
ထမ်းဆောင်နေကြသည်။ ။

သူတို့ ပုဂံမှာ တော့ ကလေးကအစ ဘုရားသမိုင်းအတော်များများကို
သိထားကြတာ များ သည် ။ တစ်ဆင့်စကား၊ တစ်ဆင့်နား၊ ဘိုးစဉ်ဘော
င်ဆက် သိလာခဲ့ကြသည့် မိရိုးဖလာ ပုံပြင်တွေလို။

၀ ၂ဆ ၂မ ၂၁ အလုပ်နှစ်ခု။ ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်သူများကို
ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးရင်း ဘုရားသမိုင်းတွေလည်း ရှင်းပြရ၏။

ပထမ စွယ်တော်လေးဆူနှင့် ပုဂံဘုရားများကို အဆင်ပြေပြေဖူးနိုင်
ရေးအတွက် ကားများ ငှားရသည် ။ နောက် အစဉ်လိုက် ဘုရားလျှောက်
ဖူးကြရင်း သူတို့ နှစ်ယောက်က ရှင်းပြ။ ရွှေစည်းခုံစေတီ၊ တုရင်တောင်
စွယ်တော်မြတ်နှင့် လောကနန္ဒာ၊ တန့်ကြည့်တောင် စွယ်တော်တို့ မှာ စွ
ယ်တော်မြတ်များ ကိန်းဝပ်သည့် စွယ်တော်လေးဆူ၊ ဘုရားလေးဆူ။

တစ်နေ့တည်း ဖူးပြီး၊ တစ်ဆုတည်း တောင်း၊ အလှူဒါနတူညီအောင်
လှူ၊ ဆုတောင်းပြည့် ပါသည် တဲ့ ။ ဘုရားဖူးလာသူတွေအားလုံး
အားကြိုးမာန်တက်ပင် ဘုရားလေးဆူကို ဖူးလှူပြီး ဆုတွေ တောင်းနေ
လိုက်ကြတာ အားရစရာ။

နောက် ဓမ္မရာဇက၊ မြစေတီနှင့် ကန်တော့ပလ္လင်တို့ ကို ဖူးကြသည်
။ တန့်ကြည့်တောင် စွယ်တော်မြတ်သို့ ဧရာဝတီမြစ်ကို ကူးပြီး ဖူးကြ
တော့ မြစ်ကမ်းပါးမှာ ဗူးဘုရားကို ထပ်တွေ့ကြရသည်။ ။

အာနန္ဒာစေတီမှ ဘုရားရှင်လေးဆူနှင့် ကျွန်းတံခါးကြီးတွေရဲ့
ဆန်းပြားမှုက ပုဂံသားတွေ မညံ့ခဲ့တာကို ဖော်ပြပြီး၊ မနုဟာဘုရားက
တော့ ကျဉ်းကျပ်သောခံစားမှုနှင့် ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုဟန်ကို ဖူးရသ

ည် ။

'ငါသည် သံသရာဝယ် ကျင်လည်သရွေ့ သူနိုင်မည်ကို မဖြစ်လို' ဟူသည့် မနုဿမင်း ဆုတောင်းကို သံဝေဂ ရကြစေသည် ။

တစ်နေ့ကုန် ဘုရားဖူးအဖွဲ့များ နှင့် ပျော်ရွှင်စွာ ကုသိုလ်တွေ ဖြန့်ဝေနေရတော့ ဥဩ ကိုယ့်ဘဝ ဆိုးဆိုးကိုပင် တဒင်္ဂမေ့နေရ၏။

နေညိုတော့မှ ဘုရားဖူးအဖွဲ့များ နှင့် လမ်းခွဲကြပြီး ပိုက်ဆံငါးထောင်ပိုက်ကာ ဥဩပြန်ခဲ့တော့ ဝါဆိုက သူမဘေးမှာ ။

"ဥဩ"

"ဟင်"

"နွေတိုင်း ဒီနွေလေးလိုဆို ဘယ်လောက် ကောင်းလိုက်မလဲနော်။ နှင် ပန်းလှရောင်း နေရတာထက် ကောင်းတာပေါ့"

"အမယ် ဘဝင်မြင့်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ဘုရားဖူးအဖွဲ့တွေက များ ပေမယ့် ဂိုက်လုပ်ချင်ကြတဲ့ လူတွေကလည်း ရိုက်သတ်လို့ တောင် မကုန်ဘူးလေ။ အချိန်တန်တော့ ပန်းသည် ဟာ ပန်းပြန်ရောင်း ရမှာ ပါ"

"အင်း ငါလည်း နှင့်ကို အများကြီး ကူညီချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့မှာ အမေ့ဆေးဖိုးက အများကြီး ကုန်တယ်လေ၊ အမေ့ခမျာ ငယ်ငယ်က စိတ်ပင်ပန်းလှပင်ပန်းခဲ့တဲ့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ ပေါ့လေ"

ဝါဆိုအသံက ညည်းညူသည့်အသံမဟုတ်ဘဲ မိခင်အတွက် သနားကြင်နာမဆုံးသည့်အသံ။ ဝါဆိုဟာ သားလိမ္မာ တစ်ယောက်ပါလေ၊ မိခင်မုဆိုးမကြီးကို ရှာဖွေကျွေးမွေးပြီး ဆေးဝါး ကုသပေးနေသူ။

"ငါလည်း နှင့်ကို အရမ်းအားနာတာပဲဟာ။ ဒေါ်လေး ပြဿနာရှာတို

င်း နင်စိုက်ပေးခဲ့ရတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ မနည်းဘူးနော်"

ဥဩက စိတ်မကောင်းဟန်နှင့်ပြောလျှင် ဝါဆိုက မျက်ခုံးရှုံ့ပြီး ဘုကြည့် ကြည့်လိုက်သည်။

"နင်က ငါ့ကို အားနာတယ်ဆိုတော့ ဘာသဘောလဲ။ နင်နဲ့ ငါကြားမှာ ဒီစကားတွေ ပြောနေစရာလား၊ နင်မဟုတ်တော့ဘူးနော်"

"ဪ ငါက အားနာတယ်ဆိုတာထက် နင့်အပေါ် ချူစား မြူစားသလို ဖြစ်နေမှာ စိုးလိုပါ"

"ဘာ"

ဝါဆိုအသံက ပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် ဥဩခမျာ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားရရှာပါ၏။ ဝါဆိုက လက်သီးဆုပ်ကြီးနှင့် ရွယ်လိုက်တာလည်း လန့်စရာ။

"နင့်အတွေးတွေ စိမ်းကားပက်စက်လှသည်လား ဥဩ၊ နင်နဲ့ ငါက အူဝဲဆိုကတည်းက တွဲလာခဲ့ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ၊ ငါ့သဘောဆို နင့်ကို ဒီထက်မကတောင် ကူညီလိုက်ချင်တယ်။ နင့်ကို နင့်ဒေါ်လေး ဖိနှိပ်ရက်စက်နေတာ မြင်ရတိုင်း ငါ နင့်ကို ဒီဘဝထဲက ဆွဲတင်ပစ်လိုက်ချင်တယ် သိလား။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဘာမှ အာမခံချက်မရှိသေးတဲ့ ဖွတ်ကြားတစ်ယောက်မို့ ငါ အံ့ကြိတ်ခံနေရတာ"

"ဟယ် ... နင့်စကားကြီးကလည်း "

ဝါဆို ကိုယ့်စကားကိုယ် အမြန်ဘရိတ်အုပ်ရင်း အိမ်သို့ မြန်မြန်ရောက်အောင် ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လိုက်ရသည် ။ ပုဂံမြေမို့ ကြည့်လေရာရာမှာ သမိုင်းဝင်စေတီပုထိုး ဂူကျောင်းတွေက လက်ညှိုးထိုးမလွဲ။

ရှေးဖြစ်ဟောင်း အောက်မေ့ဖွယ်၊ ပြီး ဘုရားရိပ်တရားရိပ် ထနောင်း

ရိပ်မို့ ကန္တာရထဲက အိုအစစ်လေးပါပဲ။ လေပြည်ညှင်းလေး တသွေး သွေးနှင့်။

နှစ်ယောက်သား အိမ်နားသို့ မရောက်မီ ဝါဆိုက သူ့ကင်မရာလေးနှင့် တစ်နေရာကို လှမ်းရိုက်လိုက်သည် ။ ဥဩငှက်ကလေးတစ်ကောင်နှင့် သစ်ကိုင်းလေးတစ်ကိုင်း။

"နှင့်ပုံကြီးကလည်း လှလည်း မလှဘဲနဲ့ ။ ငှက်ကလည်း မည်းမည်း။ သစ်ကိုင်းကလည်း မွဲမွဲ"

"ငါ့အမိပွယ်နဲ့ ငါလေ၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ တော့ ဒီပုံလေးဟာ ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်တဲ့ သင်္ကေတပဲ"

"နှင့်တောင် တော်တော်အရူးထ လာပြီနော်"

"ပြောပေါ့ဟာ၊ နင်ကတော့ဘာခံစားချက်မှ မရှိတဲ့ သူပဲ"

"ဟင်းနော် သူငယ်ချင်းချင်း ပဟေဠိဂှက်မနေနဲ့ ၊ အမြန်သွားကြစို့၊ တော်ကြာ ငါ့ကို ဒေါ်လေး သတ်နေဦးမယ်"

"နှင့်ဝဋ်ကြွေးကလည်း ကြီးလိုက်တာ ... မပူပါနဲ့ လေ၊ တစ်နေ့ကျ ငါ ရွေးနှုတ် ကယ်တင်မှာ ပါ"

"အမယ် ပြောပုံက တင်တင်စီးစီးနဲ့ ၊ သေမယ်"

ဥဩရဲ့ မျက်စောင်းလေးများကို ခံယူရင်း ဝါဆို ပြုံးလိုက်တာ ကြည် နူးနှစ်သိမ့်သည့် အပြုံးတွေပါ။